

и отчаяна предаде са на раздирателны и неутѣшны рыданія. Като са пробуди пазачката ѝ стреснѣта.

— Госпоже, рече ѝ, не викай толкози много; не св толкось злочеста; дали сѣ ти най-добрата стая на инквизиціята.

При туй пме дѣщерята на уаравителя подскочи на леглото си като отъ змя охапана и рыданіята ѝ престанѣхъ. Ужасѣтъ ѝ бѣше толкози голѣмъ, штого не смѣаше вече нито да постене, нито да са плачи. Припомняньето на баща си, когото бѣхъ испотрошили, убили, безъ да го оставиѣтъ да издѣхне, исправи са отпредъ ѝ во венчкыя си ужасъ. Може бы чакахъ и нея същитъ мъжы, и само смъртъта бы дала край на мъжытъ имъ. Посрѣдъ тѣзи страхо-ве една само мысаль я утѣшаваше, че умираше мъченица на сыновнята си преданность. Благочестивата и великодушна дѣвица, като истивна християнка, никакъ не помняше за земнитъ работы, душата ѝ фръкнѣ къмъ небето, до вышата онѣзи надѣжда, наслѣдіето на Богочеловѣка, утѣшителя на сичкытъ страдалцы. «*Отче мой, да бждеть воля твоя*» рече отроковицата въ себеси, и смъртъта никакъ я не оплаши. Тогасъ прекрасното ѝ лице, преди малко блѣдно, освѣти са тутакси отъ небеснытъ лучы. Божественны пламъцы са виждахъ че исхождагъ отъ яснытъ ѝ и толкось сладостны очы. Бѣлытъ ѝ прозрачны рѣцѣ крѣстосаны на гърдытъ ѝ представихъ я като геройскытъ онѣзи дѣвы, който въ Римъ умирахъ за вѣрата Христовъ.

— Госпоже, рече ѝ нечакано вратарката, ты като не умрѣ, немашъ нужда отъ мене, ще идѣ прочее да спѣ.

Тя излѣзе. Долора не я чу. Нейныйтъ духъ летѣше въ вышныгъ обители, и растреперанытъ ѝ устыи шепняхъ молитва къмъ оногози който слѣзе на земята за да са молѣ, да страдае и умрѣ.